

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. Перник, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Гражданско дело №
20221700100018 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по реда на чл. 422 ГПК от “Първа инвестиционна банка” АД срещу „Дива“ ООД и Д. Д. за установяване, че дължат солидарно вземания, произтичащи от качеството им на съдлъжници по договор за кредит от общо 63 876.61 лв., от които: 1) сумата 61 163,96 лева - неплатена главница по Договор № ***г. за банков кредит, изменен и допълнен с Анекс № ***г. и Анекс № ***г., сключен с кредитополучателя Б. Н. Ц., който кредит и предвид неплащане на задълженията по договора и настъпилия на ***г. падеж са дължими и изискуеми, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.07.2021г.; 2) сумата 1047.73лв. – непогасена договорна лихва за периода от 01.03.2021г. до 30.06.2021г., дължима на осн. Раздел V , т. 9 от договора за кредит; 3) сумата 1177,42 лв. – наказателна лихва за периода от 30.06.2021г. до 27.07.2021г., дължима на осн. Раздел VIII, т. 19 от договора за кредит; 4) сумата 487,50 лв. – непогасена комисионна за управление за 2021г., дължима на осн. Раздел VI, т. 13 от договора за кредит.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците оспорват исковите по основание и размер, като считат, че същите са неоснователни, недоказани и погасени по давност. Възразяват, че банката не е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и съответно ответниците-съдлъжници не са уведомени по надлежния ред за настъпването на предсрочната изискуемост на вземанията на банката и затова считат, че инициираното заповедното производство от кредитора е заведено преждевременно, а описаното в заповедта за изпълнение вземане не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на това основание. Щом няма предсрочна изискуемост обявена на длъжниците, то са дължими

само вноските с настъпил падеж. За останалите вноски не може да се предяви искова претенция, защото те не са изискуеми към момента на предявяване на исковата молба; щом няма предсрочна изискуемост на кредита, то тогава вноските, които са периодични по своя характер, се погасяват по давност със срок от 3 години от датата на падежа, а погасяването на главното задължение погасява и лихвата, която като акцесорно вземане се е начислила за забавата на съответната главница. Следователно всички вноски по кредита, които са с падеж три години, преди датата на завеждане на заповедното производство, са погасени, както и лихвите към тях. В исковата молба Д. Й. Д. и „ДИВА“ ООД са посочени от кредитора като длъжници на общо основание, без да е съобразена качествената разлика в статута им с оглед статута на другите длъжници, а именно Б. Н. Ц. и „В.В.В. ГРУП 69 ЕООД. От договор за банков кредит № *** г., конкретно т. IV, VII, IX, е видно, че „В.В.В. ГРУП 69" ЕООД, има конкретни поети задължения във връзка с погасяване на кредита, вкл. обезпечения под формата на особен залог на вземания, които не са вменени като задължения на останалите „съдължници". Отделно от това макар и наименувани в договора за банков кредит „съдължници" - „Дива" ООД и Д. Й. Д. имат статута на „поръчители", което качество изключва „солидарна" отговорност по смисъла на закона. От договора за банков кредит е видно, че отговорността на „съдължниците" не е солидарна и не е в еднакъв размер. Д. Й. Д. счита, че няма качеството на съдължник по договора за кредит, доколкото от договора е видно, че кредитополучател /клиент, съгласно терминологията в договора/ е само Б. Н. Ц. в качеството ѝ на универсален правопримемник /наследник по смисъла на ЗН на починалото лице Е. Н. П. в качеството си на ЕТ „Е. Н.", а не Д. Й. Д. и затова счита, че има качеството на поръчител по договора. В случая не са налице другите основания за възникване на солидарност - встъпване в дълг, авал, делкредере, извън поръчителството. При солидарната задълженост съществуването на едно от задълженията не е предпоставка за съществуването на другото, всеки създаден дълг е на свое и независимо основание, като отпадането на едно от задълженията не предизвиква отпадане на другите. Задължението на поръчителя зависи от съществуването на главното задължение и е функция на главното задължение, за разлика от солидарната задълженост, но е винаги акцесорно на главното задължение за разлика и от встъпването в чужд дълг, и от солидарната задълженост.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема от фактическа и правна страна следното:

По иска за главница

Установява се от доказателствата по делото, в това число от съдебно-счетоводната експертиза /ССЕ/, че между “Първа инвестиционна банка” АД в качеството ѝ на кредитор и Е. Н. П., в качеството на ЕТ „Е. Н.", ЕИК 113569950 - кредитополучател и солидарните съдължници „В.В.В. ГРУП 69" ООД, „ДИВА" ООД и Д. Й. Д. е сключен Договор за банков кредит № *** г.; Анекс № *** г. към Договор за банков кредит № *** г. и Анекс № *** г. към Договор за банков кредит № *** г. С подписване на процесния Договор за Кредит № *** г. страните се уговорят за следните основни параметри по кредита: Размер на кредита - 115 000,00 лева; Периодичност на усвояване - Многократно; Краен срок на погасяване - не

по-късно от *** г.; Лихвен процент -Съставна лихва в размер на СЛП /Лихвен процент, базиран на спестяванията/ плюс надбавка от 3,96 %, но не по- малко от 4.75 %. Съгласно т.9 от Раздел V от Договор за Кредит № *** г. кредитополучателят и съдлъжниците са договорили годишна съставна лихва на СЛП /Лихвен процент, базиран на спестяванията/ плюс надбавка от 3,96 %, но не по-малко от 4.75 %. В т.19 от Договора страните са договорили просрочията да бъдат олихвявани с лихвен процент, договорен за възнаградителна лихва /не по-малко от 4,75 %/, увеличен с 20 пункта. В раздел VI. Такси и Комисионни страните са договорили кредитополучателят и съдлъжниците да заплащат комисионна за управление на кредита в размер на 0,75 % от размера на кредита за всяка следваща години или част от година от срока на действие на настоящия договор. С Анекс № *** г. размерът на кредита по Договор за кредит № *** г. е намален на 65 000 лева.

Съдебно - почерковата експертиза установява, че подписите, положени в графи „за съдлъжник „Дива“ ООД и „Д. Й. Д.“ като физическо лице в Договор за банков кредит №***г., в Анекс №***Г., в Анекс №***г., както и на страниците на договора в долна дясна част са изпълнени от ответника Д. Й. Д., което означава, че оспорването от ответниците по реда на [чл. 193 от ГПК](#) в противен смисъл е неуспешно и се преценяват като автентични документи и задължава съда да приеме, че съгласно чл.180 ГПК от една страна договорът е доказателство, че изявлението е направено от страните по него, а от друга - обвързва ответниците с обективирания в него факти.

Доколкото крайният срок за връщане на кредита е ***г., то падежът на цялото задължение е настъпил преди подаването на заявлението по чл. 417 ГПК – 28.07.2021г., поради което съдът не следва да разглежда въпроса дали се установява предсрочната изискуемост да се е осъществила и кога, съответно възражението на ответниците в обратен смисъл е неоснователно.

Неоснователно е възражението на ответниците, че не са налице условията за солидарната им отговорност, тъй като не са действителни кредитополучатели, а сумата е усвоена от ЕТ „Е. Н.“, съответно, че макар да са наименувани в договора за банков кредит „сдлъжници“ - „ДИВА“ ООД и Д. Й. Д. имат статута на „поръчители“. Тълкувайки общата воля на страните - изявеното и обективирано в писмения текст на Договор за банков кредит общо намерение, изследвано в контекста на съотносимост на уговорката с останалите договорни клаузи, със смисъла и целта на целия договор /раздел I, т. 1, т. 2, б. к, раздел IX, т. 20.3 от Договора за банков кредит/, и след като е изрично посочено в договора, че ответниците „ДИВА“ ООД и Д. Й. Д. като страни по договора за кредит –сдлъжници, са се задължили солидарно спрямо кредитора да погасяват всички задължения по договора за кредит /всеки от сдлъжниците се задължава да отговаря солидарно за целия размер на дълга на кредитополучателя, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията, произтичащи от настоящия договор, включително за лихвите, таксите, комисионните и разноските/ при условията на [чл. 121 - чл. 127 ЗЗД](#), то съдът намира, че за ответниците „Дива“ ООД и Д. Й. Д. е възникнала пасивна солидарност по силата на договора /сдлъжници/. Последните са задължени по кредита на лично основание в

качеството на солидарни съдлъжници при условията на [чл. 121](#) - [чл. 127 ЗЗД](#), наред с кредитополучателя, а не да отговарят за изпълнение задължението на друго лице – кредитополучателя (чл. 138 ЗЗД), поради което следва извод, че ответниците - Дива" ООД и Д. Й. Д. отговарят като солидарни съдлъжници, а не като поръчители.

Дори и ответниците да са сключили договора за банков кредит като поръчители, то те отговарят солидарно с кредитополучателя, съгласно чл. 141 ЗЗД и при положение, че кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от солидарните длъжници, без поръчителят да разполага с възражение за предварителен иск. Освен това считано от крайния срок за връщане на кредита - ***г. до подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение в регистратурата на СРС на 28.07.2021г. е спазен крайният и преклузивен срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД, който започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост, съгласно ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС.

По делото не се твърди, нито съдът приема, че кредитополучателят и ответниците са поели общ дълг, поради което и доводите на ответниците, че в случая само кредитополучателят е получил и усвоил отпуснатата сума по кредита, съответно как и от кого е била разходвана сумата по кредита, респ. дали ответниците са ползвали сумата предоставена от банката, са ирелевантни и е без значение и извън предмета на спора.

Неоснователни са и възраженията на ответниците, че не отговарят за цялото задължение на кредитополучателя към банката, поради това, че в договора за кредит е направено разграничение между задълженията на кредитополучателя и съдлъжника „В.В.В. ГРУП 69 ЕООД - от една страна и останалите съдлъжници – от друга. От съдържанието на договора за кредит е видно, че що се отнася до връщане на предоставения кредит и плащане на лихви, такси, разноси и пр. няма разлика в обема на задълженията на кредитополучателя и всички солидарни съдлъжници, вкл. и ответниците. Договореното в посочените клаузи от договора за кредит /т.IV. VII, IX/ за конкретни поети задължения във връзка с погасяване на кредита, вкл. обезпечения под формата на особен залог на вземания, не означава и не води до диференциация между отговорността на кредитополучателя и съдлъжника „В.В.В. ГРУП 69 ЕООД - от една страна и останалите съдлъжници – от друга, към банката, още по-малко до намаляване на задължението на останалите солидарни съдлъжници. Обемът и условията на тяхната отговорност за пълното погасяване на отпуснатия кредит и плащане на лихви, такси, разноси и пр. остават еднакви - и двамата ответници отговарят солидарно за погасяването на цялото задължение по договора за кредит. В посочените клаузи от договора за кредит /т.IV. VII, IX за конкретни поети задължения във връзка с погасяване на кредита, вкл. обезпечения под формата на особен залог на вземания/ не попада задължението за връщане на предоставения кредит и плащане на лихви, такси, разноси и пр., което е парично, а се отнася до задължения, които са лични и които не биха могли да бъдат изпълнени от друго лице, освен от кредитополучателя и съдлъжника „В.В.В. ГРУП 69“ ЕООД. Дори да е налице неизпълнение на един от солидарните длъжници на задължения, които са негови лични, то това не освобождава

останалите от основното задължение към кредитора за връщане на предоставения кредит и плащане на лихви, такси, разноси и пр. При всички случаи, солидарните съдлъжници отговарят за основното задължение, още повече и че предмет на претенциите по настоящото дело са единствено вземанията относно сумите за връщане на предоставения кредит и плащане на лихви, такси, разноси, съобразно посоченото в исковата молба, но не и суми за обезщетения от неизпълнение на задължения, които са лични на кредитополучателя и съдлъжника „В.В.В. ГРУП 69“ ЕООД.

Установява се от ССЕ, че главницата по кредита, в съответствие с условията на Договора и последващите го Анекси е усвояван многократно, като последното усвояване на кредита е на дата *** г. Общият размер на усвояваните суми - главници по кредита е 377 941,55 лева. Общият размер на погасените главници по кредита е 316 777,59 лева, като последното отразено в счетоводните книги на ищеца погасяване е на *** година. Остатъкът на непогасената главница към 28.07.2021 г. е в размер на 61163,96 лева.

Съдът приема, че изложеното предполага, че се доказва сключването на действителен договор за банков кредит между страните и солидарното задължаване по него на ответниците; изпълнение на задължението на ищеца за предоставянето на уговорения кредит на кредитополучателя; падежирането на вноски по кредита, които са останали непогасени; настъпването на изискуемост на целия дълг, респ. изискуемо вземане на ищеца за главницата спрямо ответниците за връщане на кредита. Следователно към момента на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК се доказва съществуването на вземането по предявения по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за непогасения размер на задължението за главница в претендирания и установен от заключението на ССЕ размер от 61163,96 лева.

Установеното от ССЕ обстоятелството, че към *** г. по изпълнително дело по описа на ЧСИ С. Б. принудително събраните суми в изпълнителното производство от общо 32 541,36 лв. са преведени по сметка на банката ищец за погасяване на сумите по процесния кредит, с които са погасени 20 677,82 лв. като част от главницата по кредита, като към настоящия момент задължението по главница е 40 486,14 лв., не могат да бъдат съобразени в настоящото производство по иска по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК при преценката за основателността на иска, съгласно т. 11 в и т. 9 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Възражението за погасителна давност относно главницата е неоснователно. Настоящият състав на Пернишкия окръжен съд съобразява и напълно споделя преобладаващата практика на ВКС, съдържаща се в решение №65 от 06.07.2018г. по т.д. №1556/2017г. на ТО, решение № 28 от 05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на III ГО, решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на IV ГО, решение №38/2019 по т. д. № 1157/2018 г. на II ТО на ВКС и обобщена в Решение № 50173 от 13.10.2022 г. по гр. д. № 4674 по описа за 2021 г. на ВКС, Трето отделение на ГК. Прието е, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на

задължението на части. Това становище съответства изцяло и на дадените с ТР № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания” по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД. Нито задължението на банката-кредитор за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ, е повтарящо се. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. Съгласно решаващите мотиви, съдържащи се в ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС се утвърждава практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното - при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита. В тази връзка, считано от крайния срок за връщане на кредита - 30.06.2021г. до подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение в регистратурата на СРС на 28.07.2021г. не са изтекли 5 години.

Дори да се приеме, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска, то първото плащане на главница, съответно неплатен остатък за главница е на ***г., от когато става изискуема, респ. тече и погасителна давност, като след това са извършвани частични плащания, респ. е налице неплатен остатък за главницата, т.е. от ***г. и след това всяка анюитетна вноска е станала изискуема, респ. е започнала да тече погасителна давност. Искът се счита предявен на 28.07.2021г. – чл. 422,

ал. 1 ГПК, поради което възражението на ответника за погасяване на главницата по давност е неоснователно, тъй като от ***г. - датата на първата неплатена вноска, до 28.07.2021 г. не са изтекли 5 години.

В заключение предявеният по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за главница с пр. осн. [чл. 430, ал. 1 от ТЗ](#) е изцяло основателен и доказан и следва да се признае дължимостта на главница в размер от 61163,96 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.07.2021г., така както изрично е поискано от ищеца и следва изрично от чл. 422, ал. 1 ГПК.

По иска за договорна лихва

Съгласно Раздел V, т.9 от Договора за банков кредит кредитополучателят и съдлъжниците са договорили годишна съставна лихва на СЛП /Лихвен процент, базиран на спестяванията/ плус надбавка от 3,96 %, но не по-малко от 4.75 %. При така договорените параметри, съобразявайки условието, че лихвата се дължи в последния ден на съответния календарен месец от периода на действие на договора, а ако е неработен ден - на първия следващ работен ден, ССЕ изчислява дължимата договорна лихва в общ размер на 16 606,59 лева за периода от 31.05.2017 г. /първата падежна дата за плащане на възнаградителна лихва/ до 30.06.2021 г. /последната падежна дата за плащане на възнаградителна лихва към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 28.07.2021 г./. Съгласно счетоводната отчетност на ищеца, по процесния договор са погасени падежирали лихви в общ размер на 15 558,85 лева. Последното погасяване на възнаградителна лихва е извършено на дата *** г. и покрива частично задължението за плащане на месечна лихва с падеж - *** г. С плащането е погасена сума в размер на 162,81 лева от лихвата с падеж *** г. с общ размер на 234,04 лева , като остатъкът от месечната вноска за договорна лихва с падеж ***г. е в размер на 71,23 лева. Общият размер на дължимата към 28.07.2021 г. договорна лихва е 1 047,74 лева, включваща общо 5 вноски.

Съдът приема, че изложеното предпоставя, че се доказва действително договорно задължение за възнаградителна лихва върху сумата по кредита; размерът на същата, както и изискуемост на лихвата, респ. обявен за предсрочно изискуем договор за кредит. Следователно към момента на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК се доказва съществуването на вземането по предявения по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за непогасения размер на задължението за договорна лихва в претендирания и установен от заключението на ССЕ размер от 1 047,74 лева.

Установеното от ССЕ обстоятелството, че към 19.05.2022 г. по изпълнително дело по описа на ЧСИ С. Б. принудително събраните суми в изпълнителното производство от общо 32 541,36 лв. са преведени по сметка на банката ищец за погасяване на сумите по процесния кредит, с които договорната лихва е погасена изцяло към настоящия момент, не могат да бъдат съобразени в настоящото производство по иска по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК при преценката за основателността на иска, съгласно т. 11 в и т. 9 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Възражението за погасителна давност относно договорната лихва е неоснователно. Съгласно приетото в горесцитираното Решение № 50173 от 13.10.2022 г. по гр. д. № 4674 по описа за 2021 г. на ВКС, Трето отделение на ГК, началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита. След като началната дата на изискуемостта е датата на последната вноска, която в случая е 30.06.2021 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 28.07.2021г., вземането за възнаградителна лихва не е погасено по давност, дори да се приеме, че се прилага тригодишен давностен срок.

Дори да се приеме, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за дог. лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска, то съгласно ССЕ последното погасяване на възнаградителна лихва е извършено на дата *** г. и покрива частично задължението за плащане на месечна лихва с падеж - *** г., като остатъкът от месечната вноска за договорна лихва с падеж *** г. е в размер на 71,23 лева, от когато става изискуема, респ. тече и погасителна давност, т.е. от ***г. и след това всяка анюитетна вноска за договорна лихва е станала изискуема, респ. е започнала да тече погасителна давност. Искът се счита предявен на 28.07.2021г. – чл. 422, ал. 1 ГПК, поради което възражението за погасяване на дог. лихви по давност е неоснователно, тъй като от 01.03.2021 г. до 28.07.2021 г. не са изтекли 3 години, дори да се приеме, че се прилага 3-годишен давностен срок.

С оглед горното, предявеният по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за договорна лихва с пр. осн. [чл. 430, ал. 2 от ТЗ](#) е изцяло основателен и доказан и следва да се признае дължимостта на договорна лихва в предявения размер от 1 047,73 лв.

По иска за наказателна лихва

В раздел VIII, т.19 от Договора за банков кредит страните са договорили просрочията да бъдат олихвявани с лихвен процент, договорен за възнаградителна лихва /не по-малко от 4,75 %/, увеличен с 20 пункта. В клаузата по недвусмислен и ясен начин са формулирани обстоятелствата, при които се начислява, която предвид това, че касае договор за банков кредит по същество представлява неустойка за забава, независимо, че е наименувана "наказателна лихва ". Към 27.07.2021г. включително ССЕ изчислява, че за просрочената главница от 61 163,96 лв. за процесния период от 30.06.2021г. до 27.07.2021г. наказателната лихва е в размер на 1 177,42 лева.

Следователно доказва се главно задължение по кредита - падежирането на вноски по кредита, които са останали непогасени, както и договорено акцесорно задължение за заплащане на неустойка при забава, началният момент на забавата и оттук съществуването и дължимост на вземането на ищеца за неустойка в претендирания и установен от заключението на ССЕ размер от 1 177,42 лева.

Установеното от ССЕ обстоятелството, че към 19.05.2022 г. по изпълнително дело по

описа на ЧСИ С. Б. принудително събраните суми в изпълнителното производство от общо 32 541,36 лв. са преведени по сметка на банката ищец за погасяване на сумите по процесния кредит, с които са погасени почти изцяло и наказателните лихви като към настоящия момент остатъкът от задължението за наказателната лихва е една стотинка, не могат да бъдат съобразени в настоящото производство по иска по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК при преценката за основателността на иска, съгласно т. 11 в и т. 9 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Възражението за погасителна давност относно наказателната лихва е неоснователно. Искът се счита предявен на 28.07.2021г. – чл. 422, ал. 1 ГПК, поради което считано от началото на процесния период на забавата - 01.03.2021 г. до 28.07.2021 г. не са изтекли 3 години.

В заключение предявеният по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за наказателна лихва с пр. осн. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД е изцяло основателен и доказан и следва да се признае дължимостта на наказателна лихва в предявения размер от 1 177,42 лв.

По иска за комисионна за управление

В раздел VI, т. 13 от Договора за банков кредит страните са договорили кредитополучателят и съдлъжниците да заплащат комисионна за управление на кредита в размер на 0,75 % от размера на кредита за всяка следваща година или част от година от срока на действие на настоящия договор, не по-късно от 15-то число на месеца, следващ датата на изтичане на съответната година от срока на действие на настоящия договор. С Анекс № *** г. размерът на кредита по Договор за кредит № *** г. е намален на 65 000,00 лева. Размерът на договорената главница по дълга към *** г., както и към настоящия момент е 65 000,00 лева. ССЕ изчислява дължима непогасената такса за комисионна за управление на кредита за 2021 г. в общ размер на 487,50 лева към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 28.07.2021 г. Пояснено е, че по изпълнително дело по описа на ЧСИ С. Б. няма преведени по сметка на банката ищец суми за погасяване на таксата за управление за 2021 г. Следователно установява се действително договорени акцесорни задължения за заплащането им от ответниците, свързани с управление на кредита, които не са заплатени и оттук съществуването и дължимост на вземането на ищеца за комисионна за управление на кредита за 2021 г. в претендирания и установен от заключението на ССЕ размер от 487,50 лева.

Възражението за погасителна давност относно комисионна за управление на кредита за 2021 г. е неоснователно. Искът се счита предявен на 28.07.2021г. – чл. 422, ал. 1 ГПК, поради което считано от 2021 г. до 28.07.2021 г. не са изтекли 3 години, дори да се приеме, че се прилага тригодишен давностен срок.

В заключение предявеният по реда на чл. 422 ГПК установителен иск за комисионна за управление на кредита за 2021 г. е изцяло основателен и доказан и следва да се признае дължимостта на комисионна за управление на кредита за 2021 г. в размер от 487,50 лева.

В разглеждания случай по силата на раздел I, т. 1, т. 2, б. к), раздел IX, т. 20.3 от

Договор за банков кредит № *** г. и съгласно чл. 121 ЗЗД ответниците „ДИВА“ ООД и Д. Й. Д. са се съгласили и задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя за целия размер на дълга на кредитополучателя, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията, произтичащи от Договора за банков кредит за връщане на главница, лихви, такси, комисиони и разноски, до пълното им погасяване. По този начин ответниците солидарни съдлъжници „Дива“ ООД и Д. Й. Д. са обезпечили изпълнението на задълженията на кредитополучателя и всеки от солидарните длъжници отговаря за цялото задължение заедно или поотделно и затова следва да се признае, че са солидарно отговорни за процесните вземания за връщане на предоставения кредит и плащане на лихви, такси, разноски и пр.

По разноските

Съгласно ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство, съобразно изхода на спора разпределя отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

Ищецът претендира и доказва разноски по исковото производство от 1277,53 лв. – държавна такса и 350 лв. – депозит за вещо лице ССЕ (съгласно представените доказателства и списък по чл. 80 ГПК), както и претендира ю.к. възнаграждение, което дължимо на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, определено по реда на чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал. 2 НЗПП е в размер на 450 лева, които му се дължат от ответниците изцяло с оглед цялостното уважаване на исковите.

С оглед изхода на спора, подлежат на цялостно заплащане от ответниците и направените от ищеца разноски в заповедното производство в размер общо на 1427,53 лв. (1277,53 лв. - заплатена ДТ и 150лв. – ю.к. възнаграждение).

С оглед изход на спора, на ответниците не се дължат разноски по исковото и по заповедното производство.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от “Първа инвестиционна банка” АД, ЕИК 831094393, *** срещу „ДИВА“ ООД, ЕИК 113564614, седалище и адрес на управление: *** и Д. Й. Д., ЕГН *****, адрес: ***, че съществува солидарно вземане на "Първа инвестиционна банка" АД, ЕИК 831094393 срещу „ДИВА“ ООД и Д. Й. Д. и дължат солидарно: 1) сумата 61 163,96 лева - неплатена главница по Договор № ***г. за банков кредит, изменен и допълнен с Анекс № ***г. и Анекс № ***г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване за заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 28.07.2021 г. до окончателното изплащане; 2) сумата 1047.73лв. – непогасена договорна лихва за периода от 01.03.2021г. до 30.06.2021г., дължима на осн. Раздел V, т. 9 от Договор № ***г. за банков кредит; 3) сумата 1177,42 лв. –

наказателна лихва за периода от 30.06.2021г. до 27.07.2021г., дължима на осн. Раздел VIII, т. 19 от Договор № ***г. за банков кредит; 4) сумата 487,50 лв. – непогасена комисионна за управление за 2021г., дължима на осн. Раздел VI, т. 13 от Договор № ***г. за банков кредит, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от *** г. и изпълнителен лист № ***г. по ч. гр. д. № 44656/2021 г. по описа на С. районен съд.

ОСЪЖДА „ДИВА“ ООД, ЕИК 113564614, седалище и адрес на управление: *** и Д. Й. Д., ЕГН *****, адрес: ***, да заплатят на “Първа инвестиционна банка” АД, ЕИК 831094393, ***, сумата от общо 2077,53 лв. – разноси по исковото производството пред Окръжен съд – Перник.

ОСЪЖДА „ДИВА“ ООД, ЕИК 113564614, седалище и адрес на управление: *** и Д. Й. Д., ЕГН *****, адрес: ***, да заплатят на “Първа инвестиционна банка” АД, ЕИК 831094393, ***, сумата от общо 1427,53 лв. - разноси по заповедното производство пред С. районен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – София в 2-седмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____